

20ste JAARGANG, NR. 383
26 SEPTEMBER 2022

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

3 JAZZ OP DE PLAAT

Theo Croker, Mark Guiliana,
Gijs Levelt, Zilt, Owen Broder e.a.

EN VERDER (ONDER MEER):

- 12 IM Dick Vennik (Jeroen de Valk)
13 Benjamin Koppel (Ben van Veen)
14 Eddie Heywood (Erik Marcel Frans)

19 JAAR JAZZFLITS

01 09 2003 - 01 09 2022

NR 384 KOMT 17 OKTOBER UIT

BERICHTEN

Dick Vennik overleden

Saxofonist Dick Vennik is 8 september overleden. Hij was 82 jaar oud. Vennik speelde vanaf 1964 gedurende 25 jaar in het Rein de Graaff/Dick Vennik Quartet. Midden jaren zeventig richtte hij met pianist Rob van den Broeck de formatie Free Fair op. Vennik was tevens een druk bezet studiomuzikant. Ook speelde hij bij de Skymasters en het Metropole Orkest. Drummer Eric Ineke deelde achttien jaar lief en leed met Dick Vennik in verschillende formaties: "Hij was een geweldige en bezield speler met een ongelooflijk geluid. En een zeer bescheiden man." Trompettist Teus Nobel, die in 2004 en 2005 met hem in twee theaterproducties werkte, beaamt dat: "Het was een echte goedzak die nooit te beroerd was om wat heerlijke anekdotes van vroegere tournees op te halen, waar hij niet zelden zelf het hardst om kon lachen. Of wat jazzlicks voor te spelen." (bron: Facebook).

Zie verder het IM Dick Vennik op pagina 12, geschreven door Jeroen de Valk.

Kelly Leeuwis directeur Live@BIRD

Kelly Leeuwis is sinds 1 september de nieuwe algemeen directeur van Live@BIRD, de stichting die verantwoordelijk is voor het programma in jazzpodium BIRD in Rotterdam. Ook is Live@BIRD organisator van grotere concerten op andere locaties in de stad. Leeuwis volgt Nina Draaijers op. Live@BIRD is sinds 2009 een podium voor jazz, hiphop en aanverwante genres.

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

Fay Claassen won in 2018 al een Edison voor haar album 'Luck Child'. De uitreiking vond plaats in LantarenVenster, Rotterdam. (Foto: Joke Schot)

ZANGERESSEN CÉCIL MCLORIN SALVANT, FAY CLAASSEN EN JANNE SCHRA KRIJGEN EDISON

De zangeressen Cécil McLorin Salvant (internationaal), Janne Schra (nationaal) en Fay Claassen (het document) krijgen op 6 oktober in het Afa Theater in Leusden een Edison Jazz 2022 uitgereikt. Hun albums zijn als de beste van de afgelopen twaalf maanden gekozen. Harpiste Brandee Younger (internationaal) en trompettist Jan van Duikeren (nationaal) maakten volgens de Edison-jury in het genoemde tijdvak de beste instrumentale plaat.

De jury werd dit jaar gevormd door Andrew Makkinga, Angelique Houtveen, Annie van der Velde, Co de Kloet, Michelle Kuypers en meestemmend voorzitter Imme Schade van Westrum. Cécil McLorin Salvant viel in de prijzen met haar plaat 'Ghost Song', Brandee Younger met 'Somewhere Different'; Jan van Duikeren's JVD4 & Metropole Orkest Strings met 'Short Stories'; Janne Schra & De Vogels met 'In De Regen' en Fay Claassen met 'Fay Live', een cd-box met opnames van concerten die ze de afgelopen 25 jaar gaf.

...vervolg op de volgende pagina linksboven

Vervolg Edisons Jazz 2022

Ook wordt dit jaar weer een publieksprijs uitgereikt. Daarvoor kon eenieder via internet een stem uitbrengen op een van tien genomineerde albums. De meeste stemmen kreeg Jan van Duikerens JVD4 & Metropole Orkest Strings met 'Short Stories', zodat de trompettist op 6 oktober met twee beeldjes naar huis mag. Overigens komen niet alle verschenen jazzalbums voor een Edison 2022 in aanmerking. Alleen albums die worden geproduceerd of geïmporteerd door NVPI-leden (voorheen voluit Nederlandse Vereniging van Producenten en Importeurs van beeld- en geluidsdragers) kunnen worden genomineerd. Dit betekent dat bijvoorbeeld de cd-producties van het Nederlands Jazz Archief niet meedingen naar deze onderscheiding. Ook door musici in eigen beheer uitgebrachte platen en sommige (buitenlandse) labels vallen buiten de boot.

Vierde ECM-album Wolfert Brederode eind september uit

Pianist Wolfert Brederode heeft zijn vierde plaat voor het ECM-label gemaakt. Op 'Ruins And Remains' is hij te horen met drummer Joost Lijbaart en het Matangi Quartet. De muziek werd door Brederode oorspronkelijk in opdracht geschreven ter herdenking van de Eerste Wereldoorlog. De suite voor piano's, strijkkwartet en percussie ging in november 2018 in première. Het album werd in de Sensesaal in Bremen opgenomen en is 23 september verschenen. Van 24 september tot half december is Brederode in Nederland op tournee om de plaat te promoten.

Laatste radioprogramma Jan Verweij

Na zestien jaar heeft mondharmonica-speler Jan Verweij (86) een punt gezet achter het radioprogramma Holland Jazz. Dat programma met Nederlandse jazz op cd stelde hij eens in de veertien dagen samen voor de Concertzender. In de laatste aflevering op 17 september liet hij voor het eerst in al die jaren louter eigen werk horen, te weten stukken van zijn albums 'Standards & Other Pieces' (2010), 'The Miles Davis Projects' (1996), 'Jan Verweij Plays Thelonious Monk' (2006) en 'You Must Believe In Spring' (1992). Verweij legde in de uitzending uit dat hij stopt omdat hij al een jaar terminaal ziek is.

Actuele berichten vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

Ahmad Jamal tien jaar geleden op het North Sea Jazz Festival. (Foto: Joke Schot)

RADIO-OPNAMES VAN AHMAD JAMAL OP CD UIT

Vanaf november verschijnt op cd een reeks live-opnames uit de jaren zestig van pianist Ahmad Jamal. Het betreft registraties van concerten die hij in de Penthouse Club in Seattle gaf. Een aantal van die concerten werd via de radio uitgezonden. Van die uitzendingen wordt in totaal vijfentwintig uur muziek uitgebracht op het label Jazz Detective van producer Zev Feldman.

In zijn loopbaan van zo'n 75 jaar maakte Jamal (92) al tal van live-albums. Zijn eerste 'At The Pershing: But Not For Me' verscheen in 1958 en was een groot verkoopsucces. De opnamen van de Penthouse Club verschijnen op drie dubbel-cd's. In November komen 'Emerald City Nights: Live At The Penthouse (1963-64)' en '(1965-66)' uit. Later volgt nog een derde plaat met opnamen uit de jaren 1966, 1967 en 1968. Op het eerste album wordt Jamal begeleid door onder anderen drummer Vernell Fournier en bassist Jamil Nasser.

BLUE NOTE BRENGT IN 2011 GEVONDEN LIVE-OPNAMES ELVIN JONES OP DE PLAAT UIT

Bij Blue Note verschijnt half november een dubbel-cd met live-opnames van drummer Elvin Jones. Ze werden op 28 en 30 juli 1967 gemaakt in Pookie's Pub, een kleine club in New York. Op 'Revival: Live At Pookie's Pub' is Jones te horen met Joe Farrel op tenorsax, Billy Greene op piano en Wilbur Little op bas.

"I first became aware of these recordings of Elvin Jones at Pookie's Pub back in 2011 and was looking for a label that would be a good fit and share my enthusiasm and excitement for the project", zegt producer Feldman in een persverklaring. "Luckily, I found the best home there is with Don Was at Blue Note. What better label to keep Elvin's legacy burning bright than Blue Note?" In de jaren zestig was Jones te horen op tal van Blue Note-albums, zoals Freddie Hubbards 'Ready For Freddie', Wayne Shorters 'Speak No Evil', Joe Hendersons 'Inner Urge' en McCoy Tyner's 'The Real McCoy'. Ook maakte hij platen onder eigen naam voor het label, zoals 'The Ultimate' en 'Mr. Jones'. Elvin Jones overleed in 2004.

JAZZ OP DE PLAAT

THEO CROKER KWARTET
BERLINER PHILHARMONIKER
Sketches Of Miles
ACT

Een groots opgezet project, dit optreden op 27 november 2021 van trompettist Theo Croker (1985) met zijn kwartet, waarvan de zwaargewichten pianist Danny Grissett, bassist Joshua Ginsburg en slagwerker Gregory Hutchinson deel uitmaken, aangevuld met de vijftienkoppige blazerssectie van de Berliner Philharmoniker. Het gaat hier om de muziek waarmee trompettist Miles Davis van de late jaren vijftig tot midden jaren zestig bekend is geworden. Jazzrock uit de jaren zeventig en tachtig met Miles als popstar blijft buiten beschouwing. De registratie van het live optreden is op twee cd's uitgebracht, totaal ruim honderd minuten muziek. Een belangrijk deel is gewijd aan de orkestrale werken die Davis samen met arrangeur/componist Gil Evans maakte in de jaren 1957-1960. Dit wordt aangevuld met vier stukken in kwartetbezetting die aansluiten bij het werk van Miles in de jaren zestig. Met name de orkestrale stukken, met arrangementen van de Zweden Magnus Lindgren (1974) en Hans Ek (1964), zijn intrigerend. Beide arrangeurs hebben ervoor gekozen om niet de originelen van Gil Evans exact te herhalen, waarmee je misschien overbodige museumjazz zou krijgen. Integendeel: Lindgren en Ek zijn erin geslaagd om, vertrekkend vanuit het originele materiaal, een eigen benadering te ontwikkelen die tegelijk respectvol met dat materiaal omgaat.

In de 'Miles Ahead Suite' worden gedeelten uit de beroemde plaat 'Miles Ahead' (1957) in een ruim zeventien minuten durend stuk samengevat, in een arrangement van Lindgren, die ook het orkest dirigeert. Diverse elementen uit het origineel komen voorbij, in fragmenten die inventief gekoppeld zijn zodat er één verhaal ontstaat en geen 'medley'. De fragmenten zijn soms kort. Zo beslaan impressies van 'Springsville' en 'The Duke' slechts enkele minuten. Stukken als 'New rumba' krijgen meer ruimte. Het trompetspel van Croker is ronduit prachtig. De thema's worden zelfverzekerd door hem neergezet en zijn trompetgeluid doet aan Miles denken

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

(rond en breed). Zijn techniek is nét ietsje preciezer en zo nu en dan gaat hij een virtuoze lick niet uit de weg. Naast Croker soleert zo nu en dan ook pianist Grissett. Dirigent Lindgren slaagt erin om de Philharmoniker te laten swingen. Deze suite is een juweel. Ze vertegenwoordigt een zelfstandige waarde naast het origineel.

De 'Sketches of Spain Suite' opent, zoals te verwachten, met het langzame deel uit het Concerto d'Aranguez, waarin arrangeur Ek dicht bij de versie van Gil Evans blijft (wel met meer houtblazers in het orkest). Deze suite eindigt met een bugelsolo van Croker, waarbij deze laat horen dat dit instrument voor hem geen geheimen kent.

In de 'Porgy & Bess Suite' wordt, na een lang orkestraal intro met een solo voor bastuba (een hommage aan Gil Evans?), het bekende 'Summertime' ingezet door Croker op bugel, in een arrangement dat overtuigt. Aan de tegenstemmen met stijgende toonladders en dissonanten uit Evans' versie wordt echter niet gerefereerd.

Dit album bewijst dat jazzmuziekstijlen uit de jaren vijftig en begin jaren zestig nog lang niet 'oubollig' of dood zijn.

Miles Davis' compositie 'All Blues' wordt in up tempo gespeeld. In dit stuk soleert ook Lindgren op dwarsfluit. Het stuk eindigt met een vrolijk duet tussen fluit en bugel over patronen van 'So what', waarna het wordt afgesloten met een korte passage van de Philharmoniker wier trompetten de hogere regionen bereiken. Afgezien van die slotnoten hebben zij tijdens 'All blues' niets te doen.

Vier stukken werden zonder de Philharmoniker gespeeld, door Crokers kwartet, waarbij opvalt dat Croker zich de werkwijze van Miles heeft eigen gemaakt: spanning opbouwen via ruimte tussen de frasen, wat een flitsende interactie met de ritmesectie mogelijk maakt. In 'So what' speelt ook Lindgren mee, op tenorsax, met een gloedvolle solo.

Zowel de kwartetstukken als de orkestrale bewerkingen sluiten qua sfeer aan bij de originele bronnen, zonder dat deze precies worden nagespeeld. Zodoende klinkt alles fris en urgent. Dit bewijst maar weer eens dat jazzmuziekstijlen uit de jaren vijftig en begin jaren zestig nog lang niet 'oubollig' of dood zijn, zoals sommigen beweren. Een productie als deze is een goed medicijn tegen dergelijke geborneerde opinies.

Ruud Bergamin

Bezetting:

Theo Croker Quartet: Theo Croker (trompet), Danny Grissett (piano), Joshua Ginsburg (bas), Gregory Hutchinson (drums) + Magnus Lindgren (tenorsax, fluit), leden van de Berliner Philharmoniker.

BLUE LINES TRIO
Chance And Change
 Casco Records

Het titelloze debuutalbum van het Blue Lines Trio dateert alweer van 2014, en de band bestaat dit jaar tien jaar. Reden genoeg om een opvolger op te nemen en uit te brengen: 'Chance and Change'. Het procedé dat pianist Michiel Scheen, bassist Raoul van der Weide en drummer George Hadow hantieren is in tien jaar niet veranderd, en het maakt het Blue Lines Trio tot een vrij uniek gezelschap. Naast composities van Scheen en Van der Weide bestaat het repertoire uit open improvisaties (die op de cd elk een nummer hebben gekregen). Opvallend is dat in beide vormen van muziek maken veelvuldig een element van swing aanwezig is. Soms heel nadrukkelijk, zoals in de openingstrack 'Diddleville', dat een balans zoekt tussen Mengelbergachtige hoekigheid en een staccato aanpak à la Tristano. Maar vaker komt en gaat het swinggevoel als een van de muzikale bouwstenen, met name in 'Improvisation 2154' en 'Improvisation 2158', waar het lijkt alsof er stukjes swing zijn weggegomd of verplaatst. Daarnaast is in tien jaar tijd de collectiviteit van het trio alleen maar groter geworden. Van een leider is totaal geen sprake, er wordt superalert op elkaar gereageerd en de traditionele rollen worden regelmatig uitgewisseld en omgekeerd. In 'Culture boy' neemt de bas de melodische hoofdrol en is het de piano die ondersteunt. Het is een fraai rustpunt in het album, met een warmbloedige melodie die afgeleid is van de Nat King Cole-hit 'Nature boy'. In de opbouw van de composities zit veel variatie, zo is de pianomelodie van 'Vacuumville' heel kaal en vol gaten en vormt een perfecte combinatie met de haast poppy basgroove, terwijl 'Clouds and sunny chunks' indruk maakt met de tweehandige pianoaanpak en pittige uptempo swing.

Herman te Loo

Bezetting:

Michiel Scheen (piano),
 Raoul van der Weide (bas, kraakdoos, objecten),
 George Hadow (drums).

Luister hier naar het openingstrack:

<https://www.subdist.com/shop/p/casco008>

OWEN BRODER
Hodges: Front And Center / Vol. 1
 Outside in Music

Mensen die erbij waren (ondergetekende was er net te jong voor) zeggen nog steeds dat Johnny Hodges ('Rabbit') een gebaar maakte van bankbiljetten tellen als de band van Duke Ellington weer eens een stuk speelde waarvoor de vermaarde lead-alt een idee had geleverd. Hodges telde dan de dollars die hij was misgelopen.

Je zou verwachten dat Hodges, toen hij voor zichzelf begon, zich zou ontpoppen als een geniale componist. Nou, vergeet 't maar. Hodges nam in de jaren 1951 - 1955 - hij leidde toen even zijn eigen band - talrijke aardige deuntjes op, maar daar waren geen grote, nieuwe successen bij. Ik vermoed dat Duke toch echt nodig was om van al die links en rechts opgepikte loopjes iets magistraals te maken.

Niettemin creëerde Hodges zijn eigen idioom; niet alleen als altsaxofonist - de romige toon, het typerende vibrato, de glissandi, de economische notenkeuze - maar ook in zijn repertoire. De cd 'Hodges: Front And Center' is aan zijn erfenis gewijd. Met dit eerbetoon wordt aan de huidige luisteraar duidelijk gemaakt dat er ook nog fatsoenlijk altsaxofoon werd gespeeld vóór Charlie Parker.

Niettemin valt Parkers naam in de liner notes - hier valt wat uit te leggen - en horen we ook wat Parker-loopjes langskomen als leider Owen Broder een wat vlotter tempo inzet. Broder lijkt hoofdzakelijk beïnvloed door 'Rabbit', maar houdt zich in bij de glissandi. Die klinken al gauw karikaturaal als je ze nadoet, net als de zuchten van Ben Webster. Doe dan maar liever kalmpjes aan.

De trompettist is een wendbare, speelse mainstreamblazer; denk aan Ruby Braff. De begeleiders houden het strak en functioneel en klinken niet veel anders dan de begeleiders die Hodges cum suis destijds in de studio bijstonden. Uitgezonderd dan de pianist, die incidenteel een laatje Monk open trekt.

Het repertoire: strak gearrangeerde, pakkende deuntjes waarin het gezellig blijft. Drie ervan zijn van 'Rabbit'. Broder laat evenals Hodges zeer hoge tempi achterwege. Werkelijk dramatische ballads horen we hier ook niet zo. Eén van de weinige ballads is van Hodges en heet omslachtig 'Ballade for the very sad and very tired Lotus Eaters'. (Volgens de liner notes bedacht Hodges die titel, maar de meeste bronnen noemen Strayhorn als componist.) Broder blaast hierin bariton, warmbloedig als Harry Carney. We kijken uit naar Volume II.

Jeroen de Valk

Bezetting:

Owen Broder (alt- en baritonsaxofoon),
 Riley Mulherkar (trompet), Carmen Staaf (piano),
 Barry Stephenson (bas), Bryan Carter (drums).

Luister hier naar 'Take the 'A' train':

<https://www.youtube.com/watch?v=WWovv9D0Txk>

MARK GUILIANA
the sound of listening
Edition Records

Ik heb nog vaak het ontorechte, naïeve idee dat drummers op trommels spelen en niet op een melodie-instrument en dus niet componeren. Er zijn echter steeds meer drummers die een eigen groep leiden en daarvoor ook zelf stukken componeren. Een goed voorbeeld met inmiddels een prachtig en breed repertoire is de Amerikaanse drummer Mark Guiliana. Hij speelde met grootheden als pianist Brad Mehldau, zanger David Bowie, bassist Avishai Cohen, oud-speler Dhafer Youssef en pianist Tigran Hamasyan en recentelijk singer-songwriter St. Vincent, maar leidt zelf ook groepen waarvan Beat Music de meest opvallende en bekendste is.

Guiliana zet de luisteraar in zijn compositorische wendingen steeds weer op het verkeerde been.

Guiliana is een hippe voorloper rond wie een cultus van bewondering is ontstaan. Wie het werk van Beat Music een beetje kent zit bij een nieuw album van Guiliana dan ook klaar voor elektronische geluiden, hippe beats en een modern geluid. Maar Guiliana weet ons samen met Shai Maestro op toetsen, Chris Morrissey op bas en Jason Rigby op tenor en (bas)klarinet op 'the sound of listening' (bewust kleine letters!) te verrassen met een bijna volledig akoestisch, soms zeer intiem en afwisselend album. Het album opent met 'a path to bliss' met een welluidend piano-intro, waar zich langzaam een celeste, de bas en een zachte drum bijvoegen, maar het geluid is pas echt af wanneer Rigby invalt op basklarinet. Deze intimiteit en de samenklank van deze instrumenten is tekenend voor dit album. Je zou bijna zeggen: Guiliana waagt zich aan een klassieke jazzbezetting en -invulling, ware het niet dat Guiliana ons in zijn compositorische wendingen iedere keer weer op het verkeerde been zet. Het titelnummer 'the sound of listening' doet met zijn elektronica weer sterker denken aan Beat Music, maar het wordt direct gevolgd door 'under the influence' dat opent met een nerveuze drum waarbij een aarzelende piano invalt; bas en tenor maken het klassieke geluid compleet, maar de componerende drummer heeft een interessante harmonische basis gelegd die in handen van topsofisten tot prachtige muziek leidt. Mijn naïeve vooroordeel over niet componerende drummers is met dit prachtige album definitief verleden tijd.

Jaap Lampe

Bezetting:

Mark Guiliana (drums, synthesizers),
 Chris Morrissey (bas),
 Shai Maestro (toetsen),
 Jason Rugby (tenorsax, (bas)klarinet, fluit).

Bekijk hier 'the most important question'
<https://www.youtube.com/watch?v=JoiIymUNXbY>

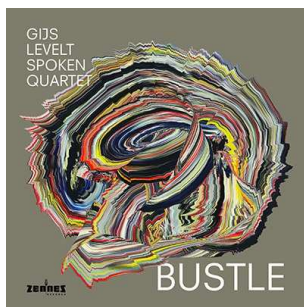
JAZZORCHESTRA OF THE CONCERTGEBOUW
Threnody (The Music Of Jim McNeely)
Challenge Records International

Drummers zijn voor een bigband vaak de spil, de aanjager en soms de frontman. Denk maar eens aan Kenny Clarke, Mel Lewis of Buddy Rich. Voor de cd 'Threnody' van het Jazz Orchestra of the Concertgebouw (JOC) heeft slagwerker Martijn Vink deze rol met verve op zich genomen. Hij is muzikaal leider en co-producer van het JOC. Gedurende coronatijd maakte hij muzikale portretten van alle orkestleden en componist-arrangeur Jim McNeely is daarmee aan de slag gegaan. Nu is McNeely niet de eerste de beste. Hij heeft al een CV van hier tot gunter en voor klinkend bigbandrepertoire draait hij zijn hand niet om. Het resultaat is een cd vol met nummers die het beste uit de fine fleur van ons jazztalent haalt. Veel nummers zijn dan ook als het ware op het lijf van de muzikanten geschreven. Het zijn zeven nieuwe stukken en twee bewerkingen, onder meer van 'My foolish heart'. De cd is doordeesemd van melancholie en dat is niet raar als je de tijdgeest meerekent. Fraaie collectieven van brommende trombones, lyrische alt en tenorsolo's, dit album heeft het allemaal te bieden. Maar tussen de bespiegelingen door wordt er ook flink geschetterd. Zo speelt Ruud Breuls prachtig ingetogen op flugelhorn in 'Just trying to smile'. Het nummer 'Un cri de coeur' doet zijn naam eer aan en als het JOC schreeuwt dan gaat het er flink op los. Martijn Vink krijgt z'n eigen 'showcase' in 'Martijn's thing', maar eerst stookt Breuls met een intense trompetsolo het vuurtje op. Vervolgens draaien de band en de drummer om elkaar heen zonder elkaar los te laten. Het stuk 'What is this, anyway?' is McNeely's versie van de Cole Porter-hit 'What is this thing called love'; een enerverend stuk met een geheel eigen karakter dat de blazers de kans geeft om in vliegende vaart tegen elkaar op te boksen. Het nummer 'Old school' doet z'n naam eer aan. Oude tijden herleven met een aanstekelijke piano-intro van natuurlijk Peter Beets gevolgd door een soepel swingend JOC. De titelsong 'Threnody' brengt ons aan het eind van de cd toch weer even terug naar de realiteit met een gedragen hymne die refereert aan het vele leed dat velen overkomt in deze roerige tijd. 'Threnody' is een memorabele cd geworden; het zoveelste muzikale diamantje waarmee The Jazz Orchestra of the Concertgebouw, inmiddels een instituut, zijn reputatie keer op keer bevestigt. **Sjoerd van Aelst**

Bezetting:

Jim McNeely (dirigent), Marco Kegel, Jasper van Damme, Simon Rigter, Sjoerd Dijkhuizen Juan Martinez (saxen, fluit, klarinet), Wim Both, Erik Veldkamp, Jan van Duikeren, Ruud Breuls (trompet), Jan Oosting, Ilya Reijngoud, Bert Boeren, Martin van den Berg (trombone), Peter Beets (piano), Martijn van Iterson (gitaar), Frans van Geest (bas), Martijn Vink (drums).

Luister hier naar 'Martijn's Thing':
<https://www.youtube.com/watch?v=laxZqGAdnnc>

GIJS LEVELT SPOKEN QUARTET**Bustle****ZenneZ Records**

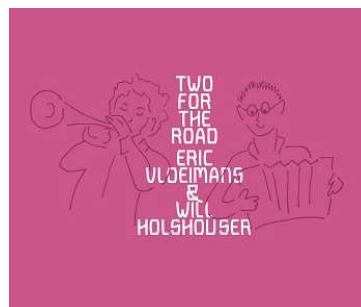
Vorig jaar verraste Gijs Levelt met een soloalbum, 'Spoken'. De sfeervolle cd hikte toen nog wel wat tegen de rigiditeit van de elektronische achtergrondjes aan, maar de trompettist gaf er wel een visitekaartje mee af. Voor zijn nieuwste exploratie van de elektronica haalde hij een kwartet bij elkaar dat hij noemde naar dat eerdere album. Met toetsenist Stefan Schmid, basgitarist Mark Haanstra en drummer Joost Lijbaart heeft hij een 'dream team' bij elkaar gehaald dat uitstekend weet om te gaan met de fusie die Levelt voorstaat. Omdat de leider veel met de Harmon-demper in zijn instrument speelt, ligt de vergelijking met de elektrische periode van Miles Davis natuurlijk voor de hand. De openingstrack, 'Also known as moon' (die ook al op 'Spoken' stond), leunt er zeker op, maar dan eerder de Miles van 'Aura' dan van 'Bitches Brew'. Het nummer heeft een duistere, nachtelijke sfeer die de titel eer aan doet. De vintage-synthesizer van Schmid verricht daarbij wonderen. Zijn aanwezigheid is sowieso essentieel voor de sfeer van de plaat, zoals bijvoorbeeld ook in het zweverige 'Jon', een hommage aan trompettist Jon Hassell, met een prachtige melodieuze basgitaarsolo van Haanstra. Maar er is meer dan sfeertekening alleen. In 'Dolmuş havasi' horen we Turkse invloeden, die we kennen uit Levelts trio STriCat en 'Dizzy' heeft een vette funky basis met Zawinul-achtige keyboards en de heldentrompet van Levelt die een andere trompetheld eert. Het Spoken Quartet klinkt echt als een band, met vier door de wol geverfde muzikanten die zich nergens hoeven te bewijzen. Het resultaat is een album dat een flink stuk dieper gaat dan de eerdere soloplaat. Laten we hopen dat het viertal nog even bij elkaar kan blijven, want live moet dit zeker een opwindende band zijn.

Herman te Loo**Bezetting:**

Gijs Levelt (trompet, elektronica),
Stefan Schmid (Fender Rhodes, synthesizer, sampler),
Mark Haanstra (basgitaar),
Joost Lijbaart (drums, percussie).

Hier is een promovideo:

<https://youtu.be/o3UlyGIa06M>

ERIC VLOEIMANS & WILL HOLSHOUSER**Two For The Road****Challenge Records**

Eric Vloeimans kon in coronatijd toch even op tournee met de Amerikaanse accordeonist Will Holshouser. Daarvan namen ze veel materiaal op, en een selectie verscheen op deze cd. Nu uw recensent dit schrijft, is het duo op tournee door de Verenigde Staten. Dat gaat van Charlottesville via Black Mountains naar Waukee en dan natuurlijk - we hadden niets anders verwacht - ook even naar Boone. Zo worden heel wat kilometers afgelegd, vandaar de titel dus: 'Two For The Road'. Vloeimans is een klankspecialist met een breed palet. Dat gaat van gefluister als de late Chet tot 'Marty En Zijn Gouden Trompet'. Daartussenin klinkt zijn instrument ook wel als een dwarsfluit of een strijkinstrument - een cello of viool. Niettemin mogen we hem niet afdoen als een koperblazende Robert Paul; dit alles staat de muziek ten dienste. Bovendien hoor je naarmate de plaat vordert steeds minder een instrument en steeds meer pure klank. Een sensatie die de recensent ook onderging bij de dubbel-cd 'Then & Now' van Ack en Jerry van Rooyen. Er is geen aanzet, vrijwel geen adem, alleen die klank.

Die muziek is zeker geen jazz maar wel jazzy; de zorgvuldig voorbereide en uitgedachte muziek wordt losjes geïnterpreteerd. Vaak volksmuziek-achtig. Keltisch, als een doedelzak met zo'n diepe drone. Of weemoedig, als uit een vergeten Sovjet-rubriek met oma's met hoofddoeken en knoestige landarbeiders. De melodieuze hebben niet zelden iets statigs, als een volkslied of iets religieus. Ik ben geneigd erbij te gaan staan, net als vroeger in de kerk. Een andere recensent meende een engelenkoor te horen.

De accordeonist is dienstbaar en geen virtuoos als Johnny Meijer; hij doet althans geen pogingen van vingervlugheid blijkt te geven. Je hoort soms het knarsen van de blaasbalg en het geklepper van de toetsen. Dat alles zal de bedoeling zijn en brengt de musici bijna naar je huiskamer.

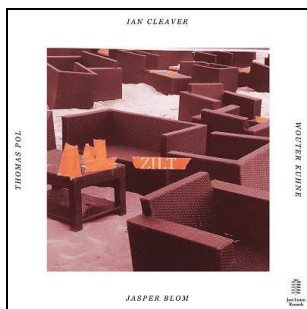
Jeroen de Valk**Bezetting:**

Eric Vloeimans (trompet),
Will Holshouser (accordeon).

Bekijk hier een video met dit duo:

<https://www.youtube.com/watch?v=0v2mc5MY3jA>

ZILT
Plays Mengelberg & Ellington
Just Listen Records

Zo'n 25 jaar terug was Eric Vloeimans de trompettist die je op zowat alle Nederlandse cd's aantrof. Het leek een roekeloze onderneming om een plaatje zónder hem op te nemen. Nu vervult Ian Cleaver deze rol. Hij is alomtegenwoordig, je struikelt bijna over hem.

Cleaver (1996, Amsterdam) heeft met Vloeimans gemeen dat hij niet als een geroutineerde sessiemuzikant kan worden afgedaan. Hij legt overal zijn ziel en zaligheid in. Ook weer bij dit plaatje, opgenomen op twee dagen in de zomer van 2020. Via Eric Ineke's JazzXpress kennen we hem als een bebopper die speelt Dizzy Gillespie kan citeren. In het kwartet Zilt zet hij een paar stappen terug en een paar vooruit. Hij keert terug naar het swingtijdperk in twee stukken van Ellington en gaat voorbij de bebop in vijf werkjes van Misha Mengelberg.

Aan de laatste is meer dan de helft van het album gewijd. De stukken lijken zonder de anarchistische inbreng van de pianist prima tot hun recht te komen, al zullen Misha-fans daar wellicht anders over denken. Het avontuur is er niet minder om. Er wordt zeer geconcentreerd gesoleerd en empathisch samengespeeld.

Snelle, complexe frases, misschien ooit bedoeld om blazers te ontregelen, worden gewoon spatgelijk ten gehore gebracht. Cleaver speelt soms boppig en smeug-bluesy. Maar hij klinkt vooral als een technisch beter onderlegde Don Cherry als hij zijn kittige nootjes over de baslijnen uitstrooit. Blom heeft een prettig maar neutraal geluid, dat niet afleidt van zijn improvisaties. Hardop nadenkend komt hij op grote intervallen, gaat hij zowel in- als outside. Over de toewijzing van solo's is nagedacht: wie soleert waar en waarom? Zo wordt voorkomen dat de stukken eindeloos voortduren.

Het Mengelberg-repertoire bestaat uit klassiekers als 'Who's bridge' en de 'Rollo's II' en 'III'. De twee Ellington-stukken zijn daarentegen minder courant: 'Azalea' en 'I like the sunrise'. Het geraffineerd samenspelende kwartet slaagt erin zo groot te klinken als een kleine Ellington-formatie.

In een toelichtende tekst wordt gemeld dat de band is genoemd naar een Amsterdams café waar een docent (Blom) en een leerling (Cleaver) elkaar op een jamsession ontmoetten. De muziek bleef die van een sessie: spontaan en niet alleen ten gerieve van de musici. De kroeggangers mochten ook vermaakt worden. De toegankelijkheid is hier inderdaad aanwezig, voor de aandachtige luisteraar dan. Dit kan wel eens een klassieke, gelauwerde productie worden. Houd Zilt in de gaten. En Cleaver natuurlijk, maar dat gaat vanzelf. Hij duikt morgen weer ergens op.

Jeroen de Valk

Bezetting:

Ian Cleaver (trompet),
 Jasper Blom (tenorsax),
 Thomas Pol (bas),
 Wouter Kühne (drums).

Bekijk hier een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=-sA-f0RwWHY>

Wij maakten voor u een afspeellijst in Spotify met nummers uit de hier besproken albums. Klik om te luisteren op: <https://spoti.fi/3f21qM3>

Ben van den Dungen. (Foto: Marcel Schikhof)

Marius Beets. (Foto: Marcel Schikhof)

Gijs Dijkhuizen (links) en Ben van den Dungen. (Foto: Marcel Schikhof)

VARIA

Expositie 'Free Jazz' in Dordrecht

Drummer en grafisch kunstenaar Victor de Boo exposeert tot 31 december 2022 zijn grafische werk in de Dordtse Jazz Sociëteit (DJS). De expositie 'Free Jazz' biedt kleurrijk recent werk en een overzicht van zijn productie van voorafgaande jaren, waaronder Giclée Prints op Hahnemühle paper en diverse RISO's (een aan zeefdruk verwante Japanse techniek uit de jaren tachtig). De Boo opende de expositie zelf op 18 september met het speciaal voor de gelegenheid samengestelde Boo Art Ensemble, met Paul van der Feen op altsax, Anton Goudsmit op gitaar, Sven Schuster op bas en de kunstenaar op drums. De expositie is te bezoeken tijdens de openingstijden van DJS (vrijdag en zaterdag vanaf 21.00 uur en iedere eerste en derde zondagmiddag van de maand).

Meer info: <https://bit.ly/3UslKVV>

De Woodstreet Big Band. (Persfoto)

Haagse Woodstreet Big Band viert 13 november vijftigjarig jubileum

De **Woodstreet Big Band**, naar eigen zeggen het langst nog spelende Haagse jazzorkest, viert op 13 november het vijftigjarig bestaan in Theater De Nieuwe Regentes in Den Haag (vanaf 14.30 uur). Het orkest speelt die middag werk van Duke Ellington, Count Basie en uit het Great American Songbook. Een speciaal onderdeel is 'Haagse beat meet jazz'. Als gast treedt onder anderen oud-bandlid-saxofonist Ben van den Dungen op. Het orkest staat onder leiding van Stanislav Mitrovic. De Woodstreet Big Band werd in 1972 opgericht binnen de personeelsvereniging van het ministerie van Landbouw en Visserij. Dat was toen gevestigd aan de Van den Boschstraat. Vandaar de naam van het orkest. In de loop der jaren heeft de band onder meer gespeeld tijdens TROS Big Band-festivals, de Heineken Jazzweek en het The Hague Jazz Festival.

Maak hier kennis met de Big Band: <https://bit.ly/3xvxZHO>

VPRO maakt podcastreeks over geïmproviseerde muziek

Naar aanleiding van het vijftigjarig bestaan van de Beroepsvereniging Improviserende Musici (BIM) heeft VPRO Vrije Geluiden een twaalfdelige podcastreeks gemaakt over improvisatie in de muziek. Elke aflevering van 'Improvisatie!' heeft bepaalde thema's. Bijvoorbeeld 'luisteren en durf', 'vorm en vrijheid', 'samen doen en vakmanschap', 'risico en vertrouwen' of 'Alles kan! Kan alles?' Over die thema's komen muzikanten, zangers en componisten aan het woord. Samen met korte muziekvoorbeelden ontstaat een beeld van de muzikale improvisatierijkdom van vroeger en nu. De reeks wordt gemaakt door Aad van Nieuwkerk en Melchior Huurdeman. Aflevering 1 ('Waarom improvisatie?', met zangeres Fleurine en saxofonist Iman Spaargaren) en aflevering 2 ('Improvisatie, muziek en maatschappelijke context', met componiste Ig Henneman en saxofonist Michael Moore) staan al op internet. 'Improvisatie in de vocale muziek' en 'Improvisatie en compositie in de hedendaagse muziek' volgen respectievelijk 29 september en 6 oktober. De acht overige afleveringen volgen in de weken daarna. De twaalfdelige podcast 'Improvisatie!' is vanaf nu te beluisteren via nporadio4.nl, vpro.nl/vrijegeluiden en op de podcastplatforms.

Luister hier naar deel 1: <https://bit.ly/3dkX4hf>

JAZZ IS...

Saxofonist Ornette Coleman:

"Jazz is the only music in which the same note can be played night after night but differently each time."

Trompettist Louis Armstrong:

"If you have to ask what jazz is, you'll never know!"

Schrijfster Françoise Sagan:

"La musique de jazz, c'est une insouciance accélérée."

Saxofonist Steve Lacy:

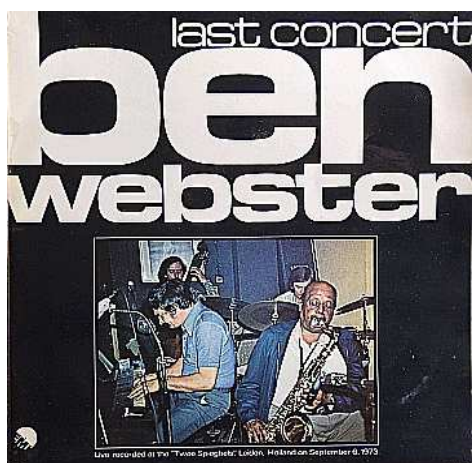
"Jazz is like wine. When it is new, it is only for the experts, but when it gets older, everybody wants it."

Orkestleider Duke Ellington:

"By and large, jazz has always been like the kind of a man you wouldn't want your daughter to associate with."

Leids jazzcafé De Twee Spieghele bestaat vijftig jaar

Het Leidse jazzcafé De Twee Spieghele bestaat vijftig jaar. Het café werd in 1972 gestart door Ben Walenkamp. Een jaar na de opening verwerfde het wereldfaam doordat tenorsaxofonist Ben Webster hier zijn laatste concert gaf. Het verscheen onder de titel 'Last Concert' op de plaat (met Peter Ypma (drums), Henk Haverhoek (bas) en Irv Rochlin (piano)). De zaak wisselde een aantal keren van eigenaar, waardoor er niet altijd jazz te horen was. Het café kende ook pop- en bluesperiodes. Voor jazz moest je in die tijd in Leiden naar The Duke, maar dat veranderde op een gegeven moment van muzikale koers. In 2009 nam de huidige eigenaar Colin van Gestel-Messiaen De Twee Spieghele over en kreeg de Leidse jazz een nieuw honk.

'The Last Concert' van Ben Webster werd in De Twee Spieghele opgenomen.

Nu is er elke week live-jazz te horen van vrijdag- tot en met maandagavond en soms op wekdagen. Ook buitenlandse musici wisten in de loop van de jaren het café te vinden, vertelt Van Gestel in 2019 in een interview met cafekrant.nl: "Zo stond er eens iemand uit Japan voor de deur, met de vraag of hij eens op ons podium mocht spelen. De beste man bleek een geweldige saxofonist te zijn. Hij had twee dagen vrij van zijn concertreeks in Duitsland en was speciaal naar Leiden gereisd. Maar ook beroemde jazzmuzikanten zoals Roy Hargrove en Peter Bernstein hebben hier gestaan en verschillende muzikanten die tijdens het North Sea Jazz Festival een dagje vrij hebben. Dat is helemaal te gek natuurlijk." Het jubileum is op 18 september gevierd met een concert van leden van het Jazz Orchestra van het Concertgebouw: Martijn van Iterson (gitaar), Peter Beets (Fender Rhodes), Frans van Geest (bas) en Martijn Vink (drums).

OVERLEDEN

Ramsey Lewis. (Persfoto)

Ramsey Lewis, 12 september 2022 (87)

Pianist. Had al zo'n twintig platen gemaakt met zijn trio, steeds met Eldee Young op bas en Red Holt op drums, en alle voor Argo/Cadet, tot hij in 1965 groot succes had met 'The In Crowd'. Zocht het daarna in de richting van soul en funk.

Butch Thompson, 14 augustus 2022 (78)

Pianist-klarinetist in de oudere stijl. Optredens in radiouitzendingen, tijdens internationale tournees; solo- en duo-opnamen voor het Stomp Off-label.

Vince DeRosa, 18 juli 2022 (101)

Hoornist. Geen echte jazzman maar verleende zijn krachten aan opnamen van bigbands - Ralph Burns (1946), Pete Rugolo, Stan Kenton, Johnny Richards - en van begeleidingen door groot orkest: van Eddie Costa, Sonny Criss, Lennie Niehaus, Art Pepper, Jack Sheldon en vele anderen.

Leroy Williams, 1 juni 2022 (85)

Drummer. Opnamen met pianisten Barry Harris en Rein de Graaff, gitarist Jimmy Raney ('Live In Tokyo'), tenoristen Al Cohn, Junior Cook, Sonny Stitt, et cetera.

Barbara Morrison, 16 maart 2022 (72)

Zangeres; afkomstig uit de omgeving van Detroit, trok zij in 1973 naar Los Angeles, zong bij Eddie Cleanhead Vinson en Johnny Otis, maakte vanaf 1984 tot vorig jaar meer dan twintig platen onder haar eigen naam. Ze zong hommages aan songschrijver Harold Arlen, Ella Fitzgerald, Joe Williams, Dizzy Gillespie en Benny Golson, vaak 'featuring' tenorist Houston Person. Maakte in 1986 deel uit van de Philip Morris Super band, tournees, optredens in Frankrijk, Finland en op het North Sea Festival. (jjm)

IM MEMORIAM

DICK VENNIK (1940 - 2022)

Hij was een onopvallende man. Tenger, grijze haren, bescheiden. Je zag hem pas staan als hij begon te spelen. In het kwartet met pianist Rein de Graaff bereikte hij soms Coltraneske toppen. Dan ging hij helemaal uit zijn dak, al maakte hij zijn solo's nooit zo lang als het genoemde voorbeeld.

Dick Vennik kon echter evengoed fijnzinnig blazen, zich richtend op de aandachtige luisteraar. Neem het album 'Tell Me...' (1979) onder leiding van trombonist Jimmy Knepper. Moeilijke muziek, vrijwel zonder repeteren op de band gezet. "He has a knack for the blues", schreef de 'liner notes'-auteur...

Beluister hier het nummer 'Tell me':
<https://bit.ly/3f477HL>

Dick Vennik overleed op 8 september 2022 op 82-jarige leeftijd. Zijn overlijden werd bijna nergens gemeld; het leek of hij al eerder in het niets was verdwenen. Een kennis van De Graaff meldt dat Vennik al enkele jaren aan Alzheimer leed. Vandaar dus.

Ondanks zijn bescheiden aard kon hij wel eens mopperen op een toon van: "Hóhó, ik ben er ook nog." Hij werd weggezet als een 'bebopper', ook toen hij dat allang niet meer was. Voor de traditionele luisteraars was hij, met zijn neobop en incidentele vrije uitspattingen, juist te modern.

Met de band Free Fair - hij leidde die met toetsenman Rob van den Broeck - ging hij ook wel de kant op van de fusion, een stijl die onder puristen bij voorbaat niet serieus werd genomen. Gelukkig vond hij een vaste betrekking bij het Metropole Orkest, en was hij ook langdurig te vinden in de Skymasters. Al vroeg studeerde hij keihard, zo vertelde hij mij in een interview in 1989. Al moest hij alles zelf uitzoeken. Niks geen jazz op de conservatoria. Zelfs klassiek saxofoon kon je volgens hem alleen op niveau studeren in Brussel en Parijs. Hij bekwaamde zichzelf op de saxofoon - even de alt, al snel de tenor - aan de hand van platen van Sonny Rollins. Hij ontdekte dat de dwarsfluit een vergelijkbaar kleppensysteem heeft en studeerde zich te pletter op het instrument. Binnen drie jaar slaagde hij als fluitist voor zijn staatsexamen. Later voegde hij

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Dick Vennik in 2010 op het podium bij Colette Wickenhagen. (Foto: archief Colette Wickenhagen)

de basklarinet toe aan zijn instrumentarium, geïnspireerd door Eric Dolphy.

In 1962 leerde hij pianist Rein de Graaff kennen toen beiden meededen aan het concours van het jazzfestival in Loosdrecht. Vennik: "We waren natuurlijk concurrenten, maar we vonden elkaar erg goed en dat zeiden we ook."

Twee jaar later richtten ze hun Rein de Graaff/Dick Vennik Quartet op. De groep zou 25 jaar blijven bestaan, van meet af aan tegen alle trends in. "De hele jazz lag op zijn reet, de Beatles kwamen op en we hebben nog net de nadagen van de Sheherazade meegemaakt. Het honorarium varieerde van vijf gulden tot een tientje de man."

Het kwartet begon met onversneden hardbop en belandde via de kerktoonladders en Coltrane bij een soms vrije opvatting; een soort freejazz die Vennik 'gecontroleerde waanzin' noemde. En dan was er dat andere kwartet, Free Fair. Dat werd soms versterkt door acht koperblazers; veelal de complete trompet- en trombonesecties van het Metropole Orkest. Dit resulteerde in een grootse, rijke klankkleur. Op het NOS Jazzfestival van 1980 kreeg Free Fair + 8 een staande ovatie. Vennik schreef gewoonlijk de arrangementen.

De groep met De Graaff trok in 1989 de aandacht in een uitgebreide bezetting met trombonist Bart van Lier en trompettist Jarmo Hoogendijk. Daarna viel de band uiteen; De Graaff keerde terug naar zijn bebopwortels, maar Vennik keek liever vooruit. "Rein speelt nog steeds 'A night in Tunisia' en 'Confirmation'. Voor mij is dat gewéést." In goede verstandhouding ging ieder zijns weegs.

Na zijn pensionering bij het Metropole Orkest bleef Vennik actief, zij het op een wat lager pitje. Soms met Free Fair, soms als 'sideman' bij theatertournees, soms als gastsolist bij onder anderen zangeres Colette Wickenhagen.

Jeroen de Valk

UW AANDACHT VOOR...

SAXOFONIST BENJAMIN KOPPEL

De Deen Benjamin Koppel is de favoriete saxofonist van Jazzflitslezer Ben van Veen. Hij is de nummer één saxofonist in Kopenhagen en Denemarken, maar in Nederland kent bijna niemand hem. Ten onrechte meent Ben van Veen. Hij stuurde ons de volgende door hem zelf geschreven bijdrage.

Een aantal jaren geleden nodigde een vriend mij uit naar Kopenhagen te komen voor het jaarlijks jazzfestival dat meestal op de eerste vrijdag van juli begint en tien dagen duurt. Ik stond versteld van het enorme aanbod iedere dag weer. Mijn vriend kwam vooral voor de sfeer en de vele gratis buitenoptredens in de stad, veel dixieland, maar ook jazz in al zijn verschijningen. Ik koos voor een concert van Kenny Werner op piano en ene Anders Koppel op orgel. Echter Anders was ziek en werd vervangen door zijn zoon Benjamin op altsax. Ik weet nog dat mijn vriend zijn stoel wat naar achter schoof, de muziek was hem te heftig, maar mijn stoel ging steeds verder naar voren. Ik speel zelf al heel lang altsax en ken veel goede saxofonisten, maar werd door Benjamin compleet omver geblazen! Sindsdien volg ik hem en probeer ik elk jaar in juli naar Kopenhagen te gaan om hem te zien en te horen spelen.

Na twee jaar corona was ik er de afgelopen zomer weer. Het eerste concert was met de uitstekende New Yorkse tenor-saxofonist Seamus Blake. Een absoluut topconcert waar ik letterlijk met mijn neus bovenop zat. De zaal was helaas nog niet voor een kwart gevuld. Dat komt deels door corona en de oorlog in Oekraïne, maar ook omdat Koppel werkt binnen zijn eigen organisatie en platenlabel Cowbell. Hij speelt weliswaar vrijwel dagelijks tijdens het festival, maar alleen op de eigen (kleine) podia en niet op de grote podia of in het grote park waar juist veel mensen op afkomen. Daardoor is hij vooral bekend bij de (Deense) liefhebbers, maar weinig daarbuiten.

Drie jaar geleden was trompettist Randy Brecker te gast bij Benjamin in een uitverkocht Betty Nansen theater (toen nog wel). Een prachtconcert met een geweldige uitvoering van Dizzy Gillespie's
[...vervolg in de rechterkolom](#)

Benjamin Koppel (met pet) op de hoes van een album dat hij maakte met saxofonist Joe Lovano (met hoed), pianist Kenny Werner, bassist Scott Colley en drummer Johnathan Blake.

'Manteca'. In 2020 werd het concert op cd uitgebracht (zie: <https://bit.ly/3UaYGKO>). Samen met altsaxofonist Phil Woods nam Benjamin Koppel in 2005 een cd op met perfect op elkaar aansluitende solo's. Idem voor de cd met saxofonist Bobby Watson uit 2008. Behalve op alt en sopraan speelt Koppel ook op een speciaal door Peter Jensen (Kopenhagen) handgemaakte mezzosopraan, een rechte sax die het alt- en sopraangeluid combineert. Met Joe Lovano, die er ook een liet maken, nam hij in 2016 het album 'The Mezzo Sax Encounter' op, waarop de mogelijkheden van dit instrument goed te horen zijn (zie de hoes hierboven).

Benjamin (geboren 1974) maakt deel uit van een zeer muzikale joodse familie. Grootvader Herman was componist evenals zijn vader Anders. Zus Marie Carmen is jazz-zangeres. Een van zijn twee dochters zingt en de ander speelt piano. In 1943 moest de familie hals over kop van Duitsland naar Zweden vluchten. Dit drama heeft grote invloed gehad op de muzikale ontwikkeling van vader Anders, wat goed te horen is op de Koppel & Son-cd 'Unanswered Question' met mijn favoriete nummer 'Farewell my heart my house'.

Dit jaar is er ook een boek verschenen van Benjamin: 'Anna's Sang' ('Anna's lied', de Engelse versie is in de maak). Het gaat over de geschiedenis van een joods gezin in de vorige eeuw. De bijbehorende cd 'Anna's Dollhouse' is gebaseerd op gesprekken met zijn oude tante Anna. Zangeres Cæcilie Norby schreef en zingt de teksten in het Engels.

Maak hier kennis met Benjamin Koppel:
<https://www.youtube.com/watch?v=63TXkinckmo>

Benjamin Koppel beheerst vele stijlen van klassiek tot free jazz en speelt in alle mogelijke bezettingen van duo's tot grote bigbands. Mijn enige vraag is nog, wie haalt deze absolute saxvirtuoso een keer naar Nederland voor een serie concerten en opnames?

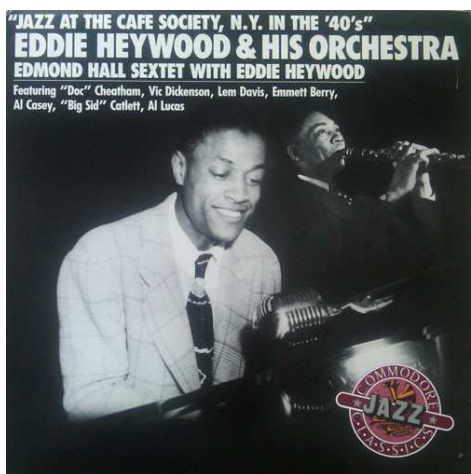
Ben van Veen

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

EDDIE HEYWOOD JUNIOR

Eddie Heywood (4 december 1915, Atlanta, Georgia; 2 januari 1989, Miami Beach, Miami-Dade County, Florida) was een zwarte Amerikaanse pianist en vooral actief in de jaren veertig. Hij werd geboren in een muzikale familie. Heywood maakte opnamen met Benny Carter, Billie Holiday, Coleman Hawkins, Edmund Hall, Barney Bigard, Sid Catlett, Rex Stewart, Bing Crosby, de Andrews Sisters en Ella Fitzgerald. Door een verlamming aan zijn handen ging hij vanaf 1951 verloren voor de kwaliteitsjazz.

Heywood had altijd knappe muzikanten in zijn orkest. Velen zijn bekend geworden: Frank Wess (eind jaren veertig), Jimmy Hamilton (1942-43), Doc Cheatham (1943-44), Dick Vance (1943-45), Vic Dickenson (1942-1947), Marshall Royal (1945-46), Henry Coker (1945-46), John Simmons (1945), Emmett Berry (1945-50), Britt Woodman (1946), Earl Warren (midden jaren vijftig), Tommy Potter (1955), Gus Johnson en Jimmy Cleveland.

Er zijn diverse verzamelalbums met werk van Eddie Heywood: 'The Collection 1940-1959, 2CD-Acrobat 3349 heeft 46 nummers. Ik had 'Jazz At the Cafe Society, N.Y. in the '40's' (Commodore CCD 7010) in mijn cd-speler. 'The Chronological Eddie Heywood 1944', '1944-1946', '1950-1951' (Classics 947, 1038, 1360), bevatten samen 66 nummers. Met wat geluk is deze verzameling nog tweedehands te vinden.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Eddie Heywood, 'The Piano Man And His Orchestra' (Decca).

Vader [Senior Heywood](#) (1893-1942), geboren in Sumter, South Carolina, was een jazzmuzikant in de jaren twintig, gediplomeerde van het Boston Conservatory of Music. In juni 1923 is hij pianist op 'The pawn shop blues' van zangeres Lucille Bogan. Het was de eerste bluesplaat die buiten New York of Chicago werd opgenomen. Okeh Records kwam naar Atlanta met verplaatsbaar opnamemateriaal voor de zogenoemde 'field recordings'. Later werkte Heywood ook met blueszangeres Sippie Wallace en met gitarist Eddie Lang. Hij werkte veel met het komisch duo 'Butterbeans and Susie'. Heywood senior had onder anderen trompettist Edgar 'Puddinghead' Battle in zijn orkest. Hij werd begraven op maandag 6 april 1942, South View Cemetery.

Echtgenote [Susie Wilson](#) zette vijf kinderen op de wereld. Zoon Eddie kreeg vanaf zijn achtste muzieklessen van Senior. Vader Eddie had een 'pit'-band in vaudevilletheaters in Atlanta, soms elders, als begeleider van de zangeressen Bessie Smith en Ethel Waters. Af en toe mocht junior mee pianospelen in het Eighty One Theatre Orchestra aan de Decatur Street. Heywood verhuisde dan. Eerst naar New Orleans, dan naar Kansas City. In **1932** komt [Junior Eddie](#) bij de Ramblers van Waymon Carver (1905-1967). Carver was één van de eersten die de fluit in de jazz lanceerden. Heywood komt in **1934** bij het orkest van Ralph Porter. Van 1934 tot 1937 speelt hij bij Clarence Love (1908-1998) in Dallas en Kansas City. In **1937** is hij met Love op zoek naar financieel geluk in New York. Hij treedt op in de Harlem 'nightclubs'.

Van januari 1939 is Eddie Heywood (EH) enkele maanden pianist in het orkest van Benny Carter (1907-2003). Halfweg juli **1939** stelde Carter zijn band voor in de Apollo (New York), met vibrafonist Tyree Glenn. Zo ook voor een radio-uitzending vanuit de Savoy Ballroom op 24 juli 1939. (Benny Carter kwam in 1935 naar Europa, waar hij vooral in Londen en Parijs verbleef:

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

'Le Boeuf sur le Toit'. Hij keerde in mei 1938 terug naar de States. In de zomer van 1937 had hij een bigband geleid in het Kurhaus in Scheveningen.)

Op 25 april 1939 maakt EH opnamen met zangeres Jerry Kruger en haar Orchestra.

Op 2 februari 1940 begeleidt EH zanggroep The Quintones onder leiding van Buck Ram (1907-1991), platenbaas en songwriter van 'The Great Pretender' waarmee The Platters in 1955 scoorden. In 1940 wordt het orkest van Benny Carter ontbonden. EH werkt een tijdje in trio met Zutty Singleton (1898-1975), ook bij gitarist Leonard Ware (1909-1974), en bij Don Redman (1900-1964). 16 oktober 1940: EH wordt huispianist in de Village Vanguard, Greenwich Village. Hij is er zeker in april 1943, treedt op in Barney Josephson's Cafe Society (zie de Commodore-cd) en in de Three Deuces. Met zijn trio begeleidt EH vooral vocalisten, zoals The Revuers waarin Judy Holiday, Betty Comden, Adolph Green.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Krantenadvertentie van november 1946.

EDDIE HEYWOOD MET BILLIE HOLIDAY IN 1941 EN 1944

EH begeleidt zangeres Billie Holiday in New York voor Okeh 6134 en 6270: op 21 maart 1941 met trompettist Shad Collins, saxofonist Lester Young en drummer Kenny Clarke; op 9 mei 1941 met saxofonist Ernie Powell en trompettist Roy Eldridge. Verder zijn er nog opnamen met Billie op 25 maart 1944, 1 april en 8 april 1944 met trompettist Doc Cheatham, trombonist Vic Dickenson en drummer Sid Catlett.

Op 18 februari 1945 is Billie in Los Angeles in het Norman Granz 'Jazz At The Philharmonic'-pakket, met Illinois Jacquet, Coleman Hawkins, Kid Ory, Anita O'Day en Gene Krupa. EH begeleidt daar Billie op 'Fine and mellow' en 'Squeeze me', met bassist Beverly Peer (1912-1997) en drummer Gene Krupa (1909-1973). Volgens Mike Lubbers' excellent gedocumenteerde Billie Holiday-discografie zijn die nummers niet uitgebracht.

Er is nergens een spoor te vinden van een 'Strange fruit' van Billie met EH. De relatie Heywood – Billie eindigt dramatisch. Op 12 november 1946 was Billie geboekt in de Downbeat Club aan de 52nd Street (zie de advertentie hiernaast). Het werd een 'desperation night'. Het sextet van Heywood had faam dankzij 'Begin the beguine' en radio- en filmoptredens. De ster van EH was tanende, die van Billie steeg hemelwaarts. Hoogmoedige Heywood zegt tegen de clubbaas: 'Put my sign up or I don't play for her'. Op de lichtreclames stonden in grote letters echter alleen Art Tatum, Nat King Cole en Billie Holiday, maar geen Heywood. De show moest beginnen, tien minuten nog, vol huis. Ten einde raad plukt klarinettist Tony Scott (1921-2007) passant vriend-pianist Bobby Tucker van straat. Die kende het repertoire van Billie, hij had Teddy Wilson in de vingers. Bassist Johnny Simmons had Heywood met een vuistslag in zijn oog uitgeschakeld. Die was weggevlucht en niet teruggekeerd. Bobby Tucker (1923-2007) beviel zo goed dat hij bij Billie blijft tot midden 1949. Van 1950 tot 1993 is hij te vinden bij zanger Billy Eckstine. Door eigendunk sloot Heywood zichzelf uit...

[Volgens Rein de Graaff \(°1942\) zei de Nederlandse radiomaker en jazzkenner Pete Felleman \(1921-2000\) ooit over Eddie Heywood 'de creator van de curieuze conceptie'. Bedenk het maar.](#)

De eerdergenoemde Commodore-cd 'Jazz At the Cafe Society, N.Y. in the '40's' bevat een sessie van 18 december 1943 met het Edmond Hall Sextet, plus Eddie Heywood and his Orchestra op 19 en 26 februari 1944, en op 11 maart 1944. Leuke onderhoudende muziek zonder meer. Het nummer 'Blue Lou' is een onthoudertje.

Beluister hier 'Blue Lou':

<https://www.youtube.com/watch?v=9YuN8AaxCGA>

Deze formaties figureerden als het huisorkest voor Jimmy Ryan's Sunday Jam Sessions. Milt Gabler (1911-2001) van Commodore Records was de organisator.

Op 23 december 1943 is EH pianist op vier nummers bij de Coleman Hawkins Swing Four, waarbij bassist Oscar Pettiford en drummer Shelly Manne. Hij soleert op 'The man I love', voor Signature, ook uitgebracht op V-Disc 529A.

In 1944 speelt EH onder eigen naam op een dozijn platen; ook nog met Billie Holiday in de WOR Studios in New York.

Op 22 januari 1944 ook voor Signature. Vier nummers in het Barney Bigard Trio met Shelly Manne. Op 1 mei 1944 met Sid Catlett and Regis All Stars voor Regis Records, platenlabel van [...vervolg op de volgende pagina links](#)

1943 tot 1946. Zakenman Irving Berman uit Newark was de eigenaar. De plaat 'Shelly Manne And His Friends' heeft drie sessies uit 1944, met Heywood, Don Byas, Johnny Hodges, Aaron Sachs, Ray Nance en John Simmons.

Eind 1944 en geheel **1945** is EH werkzaam in Californië. Hij trekt door de States en belandt op het einde van zijn toer in Hollywood, waar hij 45 weken werk vindt in Billy Berg's.

Het Esquire Magazine kondigt Eddie in 1945 aan als 'New Star'.

Op 26 januari 1945 is Heywood in Los Angeles met Rex Stewart's Big Eight. Ik twijfelde aan de datum van 17 maart 1945: Heywood met zijn Orchestra in het Detroit Institute Of Arts in Detroit, Michigan. Intussen vond ik dat Billie Holiday daar ook geboekt was.

In april 1945 is EH te horen in een Jubilee-radio-opname van NBC Hollywood, uitgebracht voor de soldaten door de AFRS, de Armed Forces Radio Service. De soldaten konden een muzikale opkikker goed gebruiken.

In augustus en september 1945 begeleidt Heywood zanger Bing Crosby op zes nummers voor Decca 23530. In december 1945 is EH nog in Los Angeles, met saxofonist Marshall Royal in zijn band. De eerste maanden van **1946** is hij terug in New York. In de zomer duikt EH weer op in Los Angeles, met een All American Quintet, en op 27 juli 1946 maakt hij opnamen met de Andrews Sisters.

Luistertip: 5 augustus 1946 neemt EH 'You made me love you' op (solist Vic Dickenson): <https://bit.ly/3UoLF0s>

Op 7 september 1946 zingt Leo Watson vier nummers met het Vic Dickenson Quintet: trombonist Vic Dickenson (1906-1984), gitarist Arvin Garrison (1922-1960), zijn echtgenote bassiste Vivien Garry (1920-2008) en drummer Harold Doc West (1915-1951). De hoes van de elpee op het label Swingtime 1026 noemt EH als pianist. Fresh Sound geeft Leonard Feather, op Signature is 'Jellyroll Lipschitz' zijn pseudoniem, te vinden in de 3-cd box 'Arv Garrison, 1945-1948' (Fresh Sound 1104).

Ook in 1946: EH is gevraagd in de Hollywood filmstudio's. Hij is te zien en/of te horen in de misdaadfilm 'The Dark Corner' en 'Junior Prom'.

Kijk hier naar 'Junior Prom':
<https://bit.ly/3xFS3GR>

...vervolg in de rechterkolom

DOWNBEAT
VOL. 15—NO. 18
CHICAGO, SEPTEMBER 6, 1948
(Copyright, 1948, Down Beat Publishing Co.)

Heywood Three Look Pleased While Pleasing

Chicago—Eddie Heywood, who says "the square is always right" and manages to please both "squares" and do a thoroughly musical job, is at the piano above. Other members of his trio, recently at the Blue Note here, are Billy Taylor Jr., on bass, and Lee Abrams, drums. Unit is now at the Tia Juana club in Cleveland. Photos by Richard Irving.

Een blik in Downbeat Magazine van september 1948.

In het najaar 1946 keert EH terug naar New York. Begin 1947 zit hij weer eens aan de West Coast.

VOOR EIGEN REKENING EN 'BEGIN THE BEGUINE'...

Op aandringen van producer-muziekcriticus John Hammond vormde EH in **1943** een sextet met trompettist Doc Cheatham, trombonist Vic Dickenson, altsaxofonist Lem Davis, bassist Al Lucas, drummer Jack Parker, soms met gitarist Teddy Walters, bassist John Simmons en drummer Big Sid Catlett.

Op 15 december **1944** wordt voor Decca 'Begin the beguine' van Cole Porter opgenomen. Het wordt meteen een bestseller en wordt veel gedraaid in de late uurtjes op ABC Network. Op de B-kant staat 'Lover man' van 29 december 1944. Milt Gabler (1911-2001) had de 'Beguine' reeds in februari 1944 opgenomen voor zijn eigen Commodore-label met op B-kant 'I cover the waterfront'. Hij ging later werken voor Decca en maakte daar de versie met Eddie Heywood.

Luister hier naar Eddie Heywood in 'Begin the beguine':
<https://www.youtube.com/watch?v=e93moa3ydb4>

(De compositie werd een van de bekendste gedurende de Swing Era en nadien: in 1935 Xavier Cugat met zijn Waldorf-Astoria Orchestra; Artie Shaw (1910-2004) nam het nummer op voor RCA Bluebird (24 juli 1938); Adelaide Hall in 1940; Django Reinhardt met zijn Hot Club de France gaf er in 1940 een speciale interpretatie aan; Charlie Parker in 1952 en Ella Fitzgerald in haar Porter Songbook in 1956.)

Er volgen drie succesvolle jaren. Heywood cs krijgen royalties voor meer dan een miljoen verkochte platen. Ze krijgen een Gouden Plaat toegekend door de RIAA (Recording Industry Association of America), hoewel de vermelding niet teruggevonden werd in de archieven.

Uit circa mei **1946** dateert een foto van EH in de Three Deuces, New York.

...vervolg op de volgende pagina links

Op 24 januari **1947**: in de studio met Ella Fitzgerald en het Eddie Heywood Orchestra, New York.

Jazzfotograaf William Gottlieb portretteert EH in juli 1947 in de Downbeat Club. Eigenaardig dat hij daar geboekt werd na zijn weigering Billie Holiday te begeleiden op 12 november 1946.

JAZZLOOPBAAN GEKNAKT

De handen van een pianist afnemen is dodelijk. "Specialists finally decided that I was like a soldier suffering from battle fatigue!" Eind **1947**, tijdens het hoogtepunt van zijn populariteit - een hiaat in zijn discografie- krijgt Heywood een verlamming in zijn handen, artrose. De handen functioneren niet meer en moeten rusten in een gipsverband, acht maanden lang.

Gaandeweg mag hij op doktersadvies dagelijks twintig minuten piano spelen. Na een jarenlange therapie en revalidatie maakt EH een terugkeer in **1951**. Hij speelt niet meer de echte jazz uit zijn jaren veertig, maar schakelt over op 'easy listening'-muziek à la Peter Nero, Peter Kreuder of Johan Stollz.

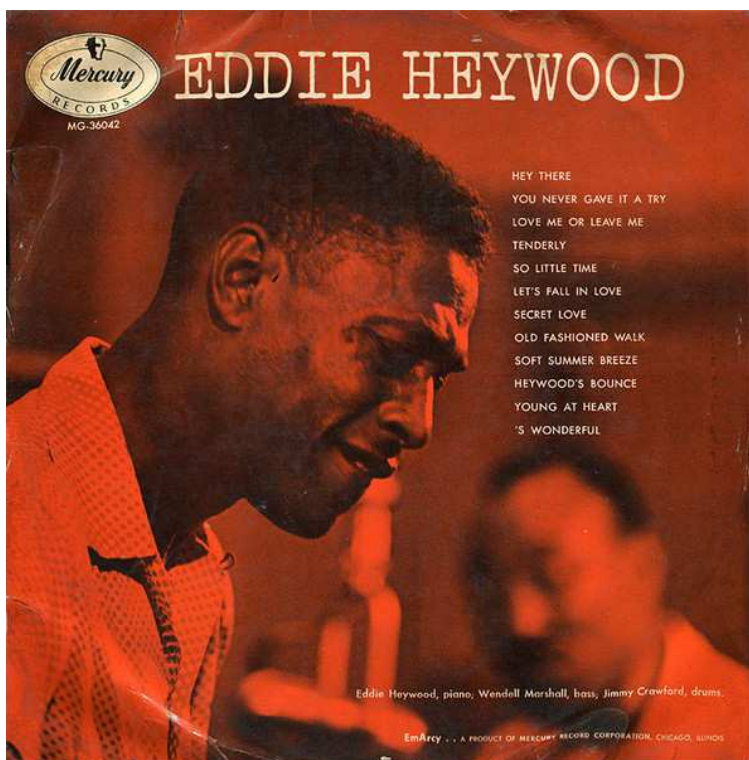
Hij moet voor inkomsten zorgen, zijn vrouw Evelyn wordt zwanger en in 1949 wordt een zoon geboren, EH vindt een langdurige boeking in het chique restaurant Embers aan de East 54th Street. In april 1951 is hij met een trio in de Trocadero van Jack Eigen, gewoon entertainment. Maar wegens geen succes gaven Heywood en de bazen er na een week de brui aan.

Van 7 tot 13 februari **1952** is EH in trio in het Seville Theatre in Montreal, Canada. Van 15 februari tot 22 februari in het Casino Theatre in Toronto, ook Canada. In september 1952 is hij met een trio voor twee weken in de Blue Mirror in Washington.

In **1953** speelt hij een benefiet tijdens de Celebrity Parade for Cerebral Palsy, onderzoek naar hersenverlamming. In september en oktober 1953 in Cafe Society Downtown.

Over Heywoods 'Begin the beguine' zei Cole Porter: "I wish that I'd composed this the way that you play it!" Hij voegde eraan toe: "You're a born composer!". Die bemoedigende woorden indachtig begint Heywood te componeren: 'Land of dreams' (1954), 'I'm saving myself for you', 'Soft summer breeze' (1956), 'Canadian sunset' (1956).

...vervolg in de rechterkolom

De hoes van een plaat die Eddie Heywood in 1955 voor EmArcy maakte. Met Wendell Marshall, bas en Jimmy Crawford, drums.

In **1954** is Heywood aan het Joe Reisman Orchestra verbonden. Vanaf 1954 tot in 1960 is EH geregeld, telkens voor een week, werkzaam in de Rouge Lounge in River Rouge, Michigan en in Detroit in Baker's Keyboard Lounge, de Crystal Show Bar en de Minor Key.

In juni **1955** nodigt EH bassist Al Lucas uit voor zijn album 'Soft Summer Breeze' (Capitol Records). Bobby Donaldson en Grady Tate wisselen elkaar af als drummers. Speciale gast is Toots Thielemans op gitaar en harmonica. Jazzmuzikanten maar geen jazz.

Bekijk Eddie Heywood in 'Heywoods boogie' (1954):
<https://www.youtube.com/watch?v=zAhOgYTw-00>

Zijn single 'Canadian sunset', opgenomen voor RCA Victor met Hugo Winterhalter (1909-1973), kwam in de Billboard ranglijsten. Royalties van die zonsondergang lieten de familie toe in **1956** een huis te kopen op Martha's Vineyard, Massachusetts, een eilandje 200 km van Boston. Heywood zette er voet aan wal, maar keerde met de eerste veerboot terug: 'I'm not living anyplace I can't leave when I want to!'. Maar in 1962 ging hij er toch wonen. Hij maakte een live-plaat: 'Portrait Of An Island', release in 1973.

Hij blijft componeren, wel meer dan veertig songs. Onder meer de suite 'Portrait of Martha's Vineyard', met impressies over hoe de natuur evolueert van seizoen naar seizoen.

Op 13 september **1957** is EH te zien in het televisieprogramma Art Ford's Greenwich Village Party, samen met Susan Reed, Adolph Green en Betty Comden.

In **1959** krijgt EH een nieuw contract bij Mercury Records. Dat jaar speelt hij een soort 'tea-time'-muziek op 'Breezin' Along With The Breeze' met orkest van Frank Hunter, Mercury MG20445, geen jazz.

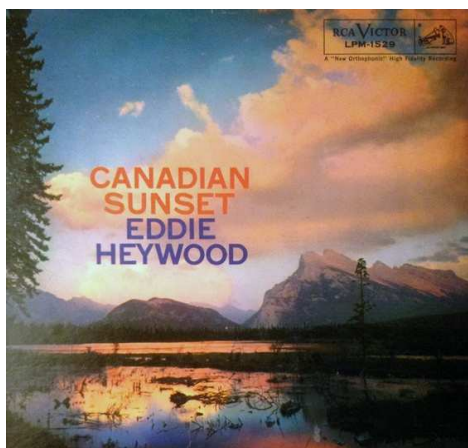
...vervolg op de volgende pagina links

De week van 6 juli 1959 is EH actief met trompettist Charlie Shavers in Embers, NY.

In **1960** werd EH als eerbetoon een ster toegekend op het voetpad van de Hollywood Walk of Fame, 1709 Vine Street. Van **1966** tot 1969 is hij weer verlamd aan de handen. Niettemin volgt nog een eerbetoon. In **1969** krijgt hij een Citation of Achievement van het B.M.I. (Broadcast Music Inc.).

In **1971** volgt nog een comeback, maar zijn ziekte liet hem niet meer toe overdadig veel piano te spelen. In april **1972** werkt hij in de Cookery, NY (ook nog in 1984). Opmerkelijk is de uitnodiging van George Wein om op 30 juni **1974** te komen spelen tijdens het 21ste Newport Jazzfestival in Carnegie Hall (NY). Op hetzelfde affiche staan de pianisten Eubie Blake, Bill Evans en Johnny Guarnieri.

Op 4 juli **1980** concerteert Eddie Heywood nog in de Carnegie Recital Hall, NY.

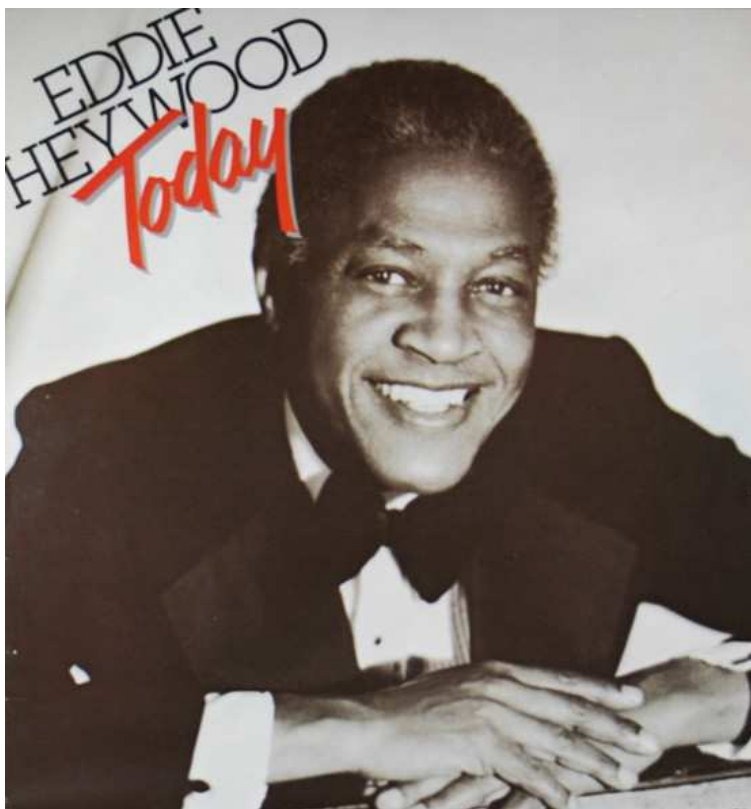

De hoes van het album 'Canadian Sunset' uit 1957 (RCA Victor).

Vanaf 21 juli 1980 zit Heywood zes weken aan het klavier in Jimmy Weston's Club. (In diezelfde club, op 10 juli 1973 speelde Ferdinand Povel (°1947) tenorsax en fluit op de plaat 'Live At Jimmy's' in de bigband van de Canadese trompettist Maynard Ferguson (1928-2006)). Op zaterdag 26 september **1981** speelt EH een benefiet voor het Nassau Symphony orkest.

11 november 1981: Heywood was geboekt in Rainier's Club in het Sheraton Centre: onvoorzien kwam pianist Eubie Blake (1883-1983) aanzitten bij Eddie, ze broedeerden samen op Blake's klassieker 'I'm just wild about Harry' en op 'Canadian Sunset'.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Eddie Heywood: 'Today' (1983).

Blake was pas hersteld van een heupoperatie, hij was in zijn Brooklyn woning 's nachts uit bed gevallen.

In **1985** verhuist de familie van Martha's Vineyard naar Miami Beach. Is daar een concert opgenomen met Heywood, bassist Jamil Nasser en drummer Earl Williams, en uitgebracht op Lyn Records?

Bekijk Eddie Heywood hier in 'Canadian sunset' (1981):
<https://www.youtube.com/watch?v=obVUaPZNMko>

De laatste vijf jaar van zijn leven had EH een uiterst wankele gezondheid. In zijn woonkamer speelde hij nog wat op zijn grote Steinway, maar hij leed aan Parkinson, nadien ook aan Alzheimer.

Volgens The Miami Herald stierf Heywood thuis in North Miami, Miami Beach, op maandag 2 januari **1989**. Hij werd gecremeerd. Zijn as werd overgebracht naar Atlanta's South View Cemetery, waar op woensdag 18 januari een 'private memorial' werd gehouden. Zijn vader was er al 47 jaar sinds 1942. Evelyn werd weduwe. Zij en Eddie hadden twee zonen: Edward Jr. in White Plains, Robert in Atlanta. Bailey Heywood is zijn kleindochter.

In 1997 verscheen het boek 'Passion's Piano: The Eddie Heywood Story', geschreven door Emilie Eklin Khair op basis van Evelyns memoires over haar 'beloved music man'.

Erik Marcel Frans

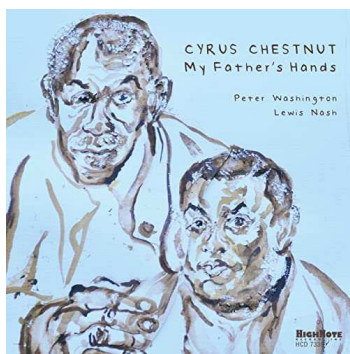
Speciaal dankwoord...

[Marsela James](#) van de Auburn Avenue Research Library on African-American Culture and History in Atlanta bezorgde krantenknipsels over Heywood.

[John Wright](#), bibliotheekmedewerker voor de Special Collections, Atlanta-Fulton Public Library System, stuurde heel wat informatie door.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 19 september 2022

1 Cyrus Chestnut

My Father's Hands
(HighNote)

2 T.S. Monk

Two Continents One Groove
(Storyville)

3 Ronnie Foster

Reboot
(Blue Note)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Erik Ineke, Hans Invernizzi, Serge Julien, Peter J. Kortten, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Bart Noorman, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot. **Logo:** Het **JAZZ-**

FLITS-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

PARKER, 'KOKO' EN HET PIANOMYSTERIE

Charlie Parker in 1947. (Foto: William P. Gottlieb)

In Jazzflits 382 stipt Eric Marcel Frans in een artikel over het label Savoy aan dat pianist Argonne Thornton (ofwel Sadik Hakim, zo heette hij vanaf 1947) beweerde dat hij meespeelt bij een Parkersessie op 26 november 1945 en dus recht had op auteursrechten. De discussie is decennia oud en historici menen inmiddels Thornton duidelijk te herkennen vanwege diens excentrieke - om niet te zeggen: onbeholpen - solostijl. Door enkele instrumentwisselingen is de sessie inderdaad een nachtmerrie voor discografen. Maar laten we niet bij de pakken neerzitten. We horen steeds Charlie Parker (as), Curley Russell (b) en Max Roach (d). Hieronder de tracks met de verdere musici die volgens mijn oren op dat moment meespeelden: 'Koko' - Gillespie (tp en p) / 'Billie's bounce' - Miles (tp), Gillespie (p) / 'Now's the time' - Miles (tp), Gillespie (p) / (*) 'Thriving on a riff' ('Anthropology') - Gillespie (tp), Thornton (p) / 'Warming up a riff' ('Cherokee') - Gillespie (p) / (**) 'Meandering' ('Embraceable you') - Gillespie (p).

(*) Thorntons dalende chromatische lijnen zijn onmiskenbaar. (**) Die lijnen horen we hier niet, wel een pianosolo als van iemand die eigenlijk geen pianist is maar niettemin een paar maten moet vullen. Pianosolo's in andere stukken ontbreken. Ik beperk mij hierbij tot de aanvankelijk uitgebrachte 'takes', anders was dit een nóg langer verhaal geworden. (Jeroen de Valk)